

Tunadalskyrkan 15 12 13
3 i advent Ep 2 Petr 1:19-21

”Profetorden en lampa i mörkret”

Advent och jul är den tid i kyrkoåret då gamla testamentets profetior sätts i fokus på ett speciellt sätt, och visar hur allt får sin uppfyllelse i Jesus Kristus. Första advent läser vi Sakarjas ord om konungen som skall komma på en åsna, andra advent är det profeten Mikas budskap om svärd som skall smidas till plogbillar och spjut till vingårdsknivar och Guds rike skall fullkomnas. Tredje advent som handlar om att bana väg för Herren läser vi profetorden från Jesaja: ”Bana väg för Herren genom öknen” – bereden väg för Herren, fjärde advent med temat Herrens moder påminns vi om Jesajas profetia hur den unga kvinnan eller jungfrun ska bli havande och föda en son. Och så på jul kommer texten om hur folket som vandrar i mörkret skall se ett stort ljus – ty ett barn har fötts, en son är oss given.

Profetorden skall vara som en lampa som lyser i ett mörkt rum skriver Petrus i sitt brev. Det innebär att de är viktiga och kan vara till hjälp för oss. Det fascinerande är att det som skrevs för så länge sedan, också kan betyda något för oss idag också. Mycket gick i uppfyllelse när Jesus kom till jorden som människa och i sin gärning och sitt lidande, död och uppståndelse visade på Guds kärlek, nåd och omsorg – det sägs att ungefär 300 av gamla testamentets profetior gick i uppfyllelse genom Jesus, och att sannolikheten för att det ska ske är otroligt liten. Matematiker menar att om 48 av de 300 uppfyllda profetiorna skulle uppfyllas skulle sannolikheten vara 1 på 10 upphöjt till 157, alltså 10 med 157 nollor bakom sig, vilket alltså är nästan omöjligt.

Det innebär alltså att det måste ligga något mer än mänskligt tänkande bakom profetiorna som står i Gamla Testamentet, de måste vara gudainspirerade, eftersom de också skrivits i olika tider och olika sammanhang. *Ingen profetia har förmedlats genom mänsklig vilja, utan drivna av helig ande har människor talat ord från Gud.*

På gamla testamentets tid var det inte gemene man som fick helig ande, utan det var enskilda personer som var utvalda att bära fram budskap till folket direkt från Gud. Ibland fick de genom sitt eget liv symbolisera det Gud ville visa och det var säkerligen inte så lätt alla gånger att vara den som fick både förebrå och uppmuntra folket. För det var ju så att de ofta gick sina egna vägar och Gud ville ha dem tillbaka på sin sida, och därför sände han profeterna som fick ge folket utmaningar av olika slag. Och ibland lyssnade folket, ibland inte. Men det som är ett genomgående drag i profeternas gärning är att det handlar om hur Gud vill närheten till människorna, hur han visar omsorg om dem, hur han varnar dem när de är på väg åt fel håll, hur de får nya möjligheter gång på gång. Och den största omsorgen visade Gud när han sände Jesus till jorden för att människor då och vi idag kan få se Guds kärlek gestaltad på ett tydligt sätt, få erfara hans möjligheter genom allt Jesus gjorde.

Profetorden ska lysa som en lampa! Ibland är det som att bibelorden kan ge aha-upplevelser. Man kan ha läst ett bibelord många gånger, och så plötsligt är det som att det stiger ut ur texten och talar direkt till den situation man står i, och då har det ingen betydelse om det är många tusen år gammalt, Gud vill använda det också idag. Psalmisten skriver: *När dina ord öppnar sig, ger de ljus (Ps 119:130)*, och hur många av oss har inte fått den här versen som minnesvers i söndagsskolan:

PS 119:105. *Ditt ord är mina fötters lykta och ett ljus på min stig.*

Vad betyder det för oss? Att bibelordet kan få vara till hjälp och stöd på min livsvandring, att jag kan få uppmuntran, stöd och glädje men också utmaningar på olika sätt:

Paulus skriver i 2 Tim 3: *De heliga skrifterna förmår ge dig den kunskap du behöver för att bli räddad genom tron på Jesus Kristus. Varje bok i skriften är inspirerad av Gud och till nytta när man undervisar, vederlägger, vägleder och fostrar till ett rättfärdigt liv, så att den som tillhör Gud blir fri från sina brister och rustad för alla slags goda gärningar.*

Vilken kraft vi har fått i Bibeln och dess innehåll. Vilka möjligheter! Men säger Petrus: ingen kan tyda en profetia i skriften på egen hand – hur kan det då vara möjligt? Jo, Jesus gav oss den heliga ande som en hjälpare, som ska hjälpa oss att tolka och förstå. Och då gäller det inte bara enskilda personer utan alla har fått del av den helige ande och möjligheterna och förmånen att tolka och förstå.

I profeten Joels bok läser vi: (2:28) *Det skall komma en tid då jag utgjuter min ande över alla. Era söner och döttrar skall profetera, era gamla män skall ha drömmar, era unga män se syner.* På den första pingstdagen uppfylldes detta, något nytt kom och Gud har utrustat sin församling med nya möjligheter, med andens gåvor, och då gäller det alla, ingen är undantagen. En av andens gåvor är profetians gåva som är given till stöd och uppmuntran, för att bygga upp och stärka – och som kan vara tydlig hos olika personer, men samtidigt har vi alla fått möjligheten att i olika situationer få förmedla Guds ord och tilltal till varandra utan att vi kan identifiera det som att jag alltid har "profetens gåva". Det kanske inte är så vanligt åtminstone inte i vår församling att någon ställer sig upp och säger "så säger Herren", men i samtal med varandra, i de mindre sammanhangen kan vi få förmedla ett bibelord, en tanke som kan vara till stöd och hjälp, en inre bild, och det kan vara en profetisk hälsning direkt in i en situation som vi inte vet något om. Paulus säger så här: i 1 Kor 14: *Sök vinna de andliga gåvorna, helst gåvan att profetera, Ty den som talar med tungor talar inte till människor utan till Gud, ingen förstår honom, i sin ande talar han hemligheter. Men den som profeterar, han talar till människor, han bygger upp, förmanar och tröstar.*

Är vi riktigt lydiga mot Guds ord? Söker vi vinna nådegåvorna, eller lämnar vi det åt någon annan, som verkar mer kvalificerad, eller som "passar bättre"? Kan det vara så att vår personlighet och våra möjligheter egentligen passar som hand i handske, men att det blir så mycket som kommer i vägen och hindrar – vad ska den och den säga? hur skulle det bli? rädslor av olika slag, jag kan väl inte?

Men om det är Gud som ger och vill använda oss, har vi då egentligen råd att säga nej? Missar vi något om vi gör det? Tänk att få vara med

och bygga upp och stärka varandra och för att fortsätta Paulus resonemang:; *Anta att alla talar profetiskt: Om det då kommer in en som är otroende blir han genomskådad av alla, ställd till svars av alla, och vad som gömmer sig i hans innersta blottas. Då kastar han sig ner och tillber Gud och ropar: hos er finns verkligen Gud.*

Kan det vara så att sökandet och användandet av de andliga nådegåvorna är en väg till församlingstillväxt? Ja, jag har inget färdigt svar, men nog är det en utmaning till oss idag att fundera över. Gud vill utrusta oss, men det är vi som behöver ta emot och använda det. Det skulle vara så mycket enklare om han kunde göra det ändå, men han har gjort sig beroende av oss, och att vi tillsammans som församling kan stötta och hjälpa varandra, och vara till nytta för varandra – inte en klubb för inbördes beundran, men som ett ställe där vi hämtar kraft och nya möjligheter för att sedan kunna möta varandra i vardagen och få vara ljus där vi går fram.

Ett profetiskt budskap, av vilket slag det vara må behöver prövas. Bibelns profetior är från Gud, men om vi ska dela så är det lätt att det smyger sig in mänskligt i det hela. Och därför uppmanar bibeln oss att pröva allt och behålla det som är gott. En sann profetia leder oss närmare Gud och har frid som kännetecken. Ofta bekräftar det det som jag redan vet inom mig, eller svarar på sådant som jag funderat på- och det kan i sig visa att Gud vill uppmuntra och hjälpa vidare. Om det är helt nya saker som kommer fram, ska man inte bara kasta sig ut på nya äventyr utan vänta på att det kommer tillbaka i andra sammanhang, för om det är av Gud kommer det igen och det blir en samklang mellan det Gud vill och det jag vill. Det finns några frågor man kan ställa för att pröva profetiska budskap: Stämmer det med Guds ord? Bygger det upp? Förmedlas det i kärlek?

Om man med några ord skulle sammanfatta vad profetia både i Bibeln och mitt ibland oss handlar om skulle man kunna använda orden: förhoppning, förvissning och förväntan.

Gud gav människan ett hopp i en ofta förtvivlad situation, att han var med att han ville något mer, han gav en förvissning att han hade

möjligheter även om det inte verkade så – för Gud är allting möjligt och han gav en förväntan på vad som skulle komma.

Bibelns profetior gick delvis i uppfyllelse med Jesus men det finns fortfarande en förväntan på att han skall komma tillbaka, att han en dag ska härska i rätt och rättfärdighet och vi får se fram emot det, och under tiden vi väntar får vi be om att han ska använda oss var och en med våra förutsättningar och möjligheter, för alla är lika viktiga och värdefulla. Och så får vi be med dagens tema: Hjälp att oss bana vägen för dig.

AMEN